

Arrest

nr. 118 925 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater of 42septies1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Op datum van 03/07/2013 werd er een negatief samenwoningverslag opgesteld door de politie. Hieruit blijkt dat betrokkenen uit elkaar zijn. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt ook dat betrokkenen sinds 28/08/2013 niet meer op hetzelfde adres zijn ingeschreven. Betrokkene staat sinds die datum ingeschreven samen met een andere Belgische vrouw, (...). Bijgevolg is het duidelijk dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging of een gezinscel.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'De de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 20/08/2013 ondertekende betrokkene een document waarin bewijzen werden opgevraagd betreffende bovenstaande bepaling:

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Een doktersattest waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. Bijgevolg is de gezondheidssituatie van betrokkene niet van die aard dat ze een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan.

Bewijzen van tewerkstelling (interimarbeid, arbeidsovereenkomst, loonfiches,...). Het feit dat betrokkene werkt is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, het hebben van een job/inkomen is een basis voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Tevens is er de mogelijkheid voor betrokkene om te werken in het land van herkomst.

Verklaringen op eer betreffende de integratie van betrokkene. Deze verklaringen op eer kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de integratie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Bewijzen van studies in het land van herkomst: deze bewijzen tonen aan dat betrokkene gestudeerd heeft in het land van herkomst en bijgevolg verhoogd dit zijn kansen op een tewerkstelling.

Een attest behaald bij het American Language Center: dit attest geeft aan dat betrokkene een bepaalde vaardigheid onder de knie heeft. Echter, dit is geen bewijs van integratie in België. Louter een bewijs van een kennis van de Amerikaanse taal.

Bewijzen van integratie: Betrokkene legt bewijzen voor dat hij cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal gevolgd heeft. Bij deze cursussen dient opgemerkt te worden dat het gaat om cursussen die een verplichting vormen bij het inburgeringstraject. Bovendien is het leren van een van de landstalen een noodzaak om in de maatschappij te kunnen functioneren. Het wijst niet op een uitzonderlijke binding met het Rijk. Bijgevolg kunnen de voorgelegde bewijzen van integratie niet dienen als voldoende bewijs om een eventuele terugkeer naar het land van herkomst te verhinderen.

Uit het administratieve dossier kunnen tevens geen elementen gefilterd worden waardoor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf daarom ingetrokken en de F-kaart van betrokkene dient bijgevolg te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken stelt een einde aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker om reden dat uit het administratieve dossier geen elementen kunnen gefilterd worden waardoor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

A. Geen gezamenlijke vestiging of gezinscel

De beslissing d.d. 29.10.2013 stelt:

(..)

1.

Verzoeker en zijn vriendin hebben elkaar in 2005 leren kennen.

Na een relatie van meer dan twee jaar is hij in 2007 te Marokko in het huwelijk getreden met haar - een burger van de Unie.

In het kader van gezinshereniging is verzoeker naar België gekomen alwaar hij zijn echtgenote vervoegde.

Hun huwelijk verliep gedurende meer dan 6 jaar zeer goed.

Zij hebben gedurende deze periode steeds een duurzame levensgemeenschap gevormd en hadden een oprecht huwelijk.

Tot de echtgenote van verzoeker hem na meer dan 6 jaar huwelijk plots — zonder enige voorgaande — en van de ene op de andere dag meedeelde dat zij geen toekomst meer zag in hun huwelijk en verzoeker de deur heeft gewezen. Zij heeft hem hierbij letterlijk buiten gezet.

2.

Het is dan ook enkel aan de echtgenote te wijten dat er geen samenwoning meer is tussen hen.

Verzoeker werd van de ene op de andere dag plots geconfronteerd met de wil van zijn echtgenote om een einde te stellen aan hun huwelijk.

Verzoeker werd aldus met zijn rug tegen de muur geplaatst - en dit na 6 jaar huwelijk. Hij had dit niet voelen aankomen.

3.

Verzoeker heeft onder dwang van zijn echtgenote de gezinswoning moeten verlaten.

Sinds 28 augustus 2013 staat hij ingeschreven op het adres van mevrouw (...). Dit is echter niet zijn nieuwe partner, maar is louter een gewone vriendin welke verzoeker heeft opgevangen op het ogenblik dat verzoeker geen dak boven zijn hoofd meer had.

4.

Dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel is aldus absoluut niet aan verzoeker te wijten.

B. Bewijzen in het kader van art. 42quater, §1. laatste lid van de Vreemdelingenwet

De beslissing d.d. 29.10.2013 stelt:

(..)

Inzake de bewijzen van tewerkstelling

Sinds zijn aankomst in België is verzoeker quasi onafgebroken tewerkgesteld geweest. Dit is wél een bewijs van integratie in België.

Het toont enerzijds de wil van verzoeker aan om zich in de Belgische maatschappij te integreren.

Anderzijds levert het een duidelijk bewijs van integratie gezien verzoeker tewerkgesteld was in Vlaamse bedrijven alwaar hij in contact kwam met Belgische medeburgers/collega's. Op de werkvloer wordt tevens enkel de Vlaamse taal gesproken.

Daarnaast toont het aan dat verzoeker absoluut nooit de bedoeling heeft gehad te 'profiteren', hij heeft nooit enige uitkering aangevraagd. Verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud én in dat van zijn echtgenote.

Indien verzoeker niet tewerkgesteld geweest zou zijn, had de Minister het verblijf van verzoeker ingetrokken om reden dat hij niet het mogelijke gedaan heeft om een tewerkstelling te bekommen.

7

Dit kan toch niet. Bij tewerkstelling wordt het verblijf ingetrokken om reden dat dit geen bewijs van integratie is. Bij niet-tewerkstelling wordt eveneens het verblijf ingetrokken gezien geen bewijs van integratie wordt geleverd.

Verzoeker is dus sowieso de dupe, tewerkstelling of niet.

Dat verzoeker steeds tewerkgesteld geweest is, zou moeten toegejuicht worden in plaats van ontmoedigd worden.

Inzake de verklaringen op eer

Eerst en vooral werden de identiteitskaarten gevoegd van diegenen die een verklaring op eer hebben opgemaakt. Deze verklaringen kunnen aldus wél op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden.

Bovendien zijn de betrokkenen welke een verklaring op eer hebben opgesteld op eerste verzoek bereid hierover meer informatie te komen verschaffen. Er werd hen dit echter nooit gevraagd. Doch, zij zijn nog steeds hiertoe bereid.

Inzake de bewijzen van studies in het land van herkomst

Verzoeker heeft hogere studies gevolgd waardoor hij in België vlotter aan een goede job zou kunnen raken en kan ingezet wordt als degelijke arbeidskracht.

Dat verzoeker gestudeerd heeft, is een meerwaarde voor ons land op het vlak van tewerkstelling.

De kans dat verzoeker ooit op een uitkering (werkloosheidsuitkering, leefloon, ed.) zou moeten terugvallen, is dan ook zeer miniem.

Inzake de bewijzen van integratie

Verzoeker heeft een inburgeringstraject gevolgd. Volgens de Minister kan dit niet als bewijs van integratie dienen gezien deze cursussen een verplichting vormen.

8

Vooreerst heeft verzoeker ze gevolgd. Niet omdat het een verplichting was, maar omdat hij zich daadwerkelijk wenst te integreren.

Bovendien worden deze cursussen wel als verplichting aanzien, doch is het geen garantie dat alle personen voor wie deze verplichting geldt ze ook nakomen.

C. Besluit

Verzoeker heeft zijn uiterste best gedaan om zijn integratie in de Belgische samenleving aan te tonen.

Hij stelt zich dan ook - terecht - de vraag welke documenten hij nog meer had kunnen overmaken om het bewijs van integratie te leveren.

Hij spreekt één der landstalen, heeft onafgebroken in België gewerkt, zijn familie woont in België, heeft cursussen gevolgd, heeft hier Belgische vrienden. Kortom, zijn hele leven speelt zich in België af.

De motivering uit de bestreden beslissing is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het 'centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

Bovendien laat de motivering in de bestreden beslissing te wensen over. Er wordt enkel gesteld dat de bijgebrachte documenten geen bewijs van integratie leveren, zonder meer.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het feit dat de aangehaalde documenten geen voldoende bewijs leveren van integratie in België en dat er geen elementen kunnen weerhouden worden waardoor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voorverzoeker.

9

Dit houdt een flagrante schending van de zorgvuldigheidsplicht in aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De Minister heeft immers vooreerst de reden waarom er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten niet geverifieerd.

Zij beroept zich op een negatief samenwoningverslag zonder zelf enig onderzoek te voeren.

Zij heeft dus niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing genomen.

Bovendien blijkt uit voorgaande (schending van de formele motiveringsplicht) dat verzoeker wél voldoende bewijzen van integratie heeft bijgebracht.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging of een gezinscel en dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verder wordt gewezen op artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België verstreken is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 42quater, §1, 4° alsook laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.4. Verzoekende partij betwist in het verzoekschrift niet dat zij niet meer samenwoont met haar echtgenote doch betoogt dat het de wil van haar echtgenote was om een einde te stellen aan het huwelijk. De persoon bij wie zij thans ingeschreven staat is slechts een vriendin die haar heeft opgevangen.

Verzoekende partij betoogt dat het feit dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel absoluut niet aan haarzelf te wijten is.

2.5. De verzoekende partij betwist evenwel niet dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Gelet op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kon de gemachtigde dan ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de verzoekende partij op grond van het feit dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel. Het argument van de verzoekende partij dat haar echtgenote beslist heeft tot beëindiging van de gezamenlijke vestiging en zij hierin geen schuld treft, kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij nog een verder onderzoek had moeten voeren zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt.

2.6. Verzoekende partij betoogt voorts nagenoeg onafgebroken tewerkgesteld geweest te zijn in België, hetgeen een bewijs van integratie is. Zij werkt voor Vlaamse bedrijven waar Vlaams gesproken wordt. Zij toont hiermee tevens aan dat het nooit haar bedoeling geweest is te profiteren, zij heeft steeds het nodige gedaan om te voorzien in het levensonderhoud van haarzelf en haar echtgenote. Verder meent zij, nu de identiteitskaarten van degenen die de verklaringen op eer hebben geschreven gevoegd werden, deze verklaringen wel degelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Het feit dat zij hogere studies heeft gedaan leidt ertoe dat zij in België vlotter aan een job kan geraken en zij een meerwaarde is voor België. De kans dat zij ooit op een uitkering zou moeten terugvallen is dan ook miniem. Verzoekende partij wijst erop dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd, niet omdat het een verplichting was, maar omdat zij zich daadwerkelijk wenste te integreren. Het is voorts geen garantie dat omdat het een verplichting is, mensen deze ook nakomen. Verzoekende partij besluit voldoende bewijzen van integratie te hebben aangebracht, haar hele leven speelt zich hier af.

2.7. Uit de redactie van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken alle door verweerder in rekening werden genomen en dat deze gemotiveerd heeft waarom deze stukken niet afdoende zijn om het verblijf op het Belgische grondgebied verder toe te laten. Zo wordt expliciet verwezen naar de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands die verzoekende partij gevolgd heeft. Hieromtrent heeft de verweerder overwogen dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is en dat de kennis van een landstaal een noodzaak is om in de maatschappij te functioneren doch deze elementen wijzen niet op een uitzonderlijke binding met België. Hieruit leidt verweerder af dat het niet blijkt dat deze elementen van integratie een voldoende bewijs zijn om een eventuele terugkeer naar het land van herkomst te verhinderen. Door erop te wijzen dat zij ondanks de verplichting toch deze cursussen heeft gevolgd, toont verzoekende partij niet de kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan. De verklaringen op eer van derden worden voorts niet in overweging genomen omdat zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoekende partij meent het tegendeel omdat de identiteit van deze derden gekend is, doch de Raad ziet niet in hoe dit ertoe zou kunnen leiden dat deze verklaringen wel degelijk waarachtig kunnen worden bevonden. Ongeacht of de identiteit van deze derden gekend is blijven het loutere verklaringen die door geen enkel objectief en concreet gegeven gesteund worden zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde deze verklaringen niet aanvaardt als elementen van integratie. Voorts is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat de studies die de verzoekende partij in het land van herkomst gevolgd heeft haar meer kansen zullen bieden op de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Immers mag ervan uitgegaan worden dat men in het land van herkomst waar men hogere studies heeft gevolgd omwille van deze studies meer tewerkstellingskansen zal hebben. Het betoog van de verzoekende partij dat zij omwille van haar studies in België meer tewerkstellingskansen heeft en een meerwaarde is voor België, vermag geenszins voormeld motief kennelijk onredelijk te doen bevinden. Daarnaast wordt ook de economische integratie van de verzoekende partij, met name het feit dat zij werk heeft bij de beoordeling overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet betrokken, zij het dat verweerder van oordeel is dat het hebben van werk geen bewijs is van verregaande integratie omdat het een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te leiden en dat deze feiten niet impliceren dat een terugkeer naar het land van herkomst aan de verzoekende partij schade zal berokkenen (zie de conclusie van de verwerende partij dat verzoekers situatie in België niet van die aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem ernstige schade zou toebrengen) aangezien zij in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat dergelijke redenering kennelijk onredelijk is. Dit te meer nu – zoals hoger reeds gesteld – verzoekende partij hogere studies heeft gevolgd in het land van herkomst hetgeen haar kansen op de arbeidsmarkt aldaar aanzienlijk verhoogd.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder de economische, sociale en culturele situatie van verzoeker daadwerkelijk heeft beoordeeld in het licht van de door hem ingediende stukken. Gezien de kwalificaties waarover verzoeker beschikt en gezien zijn jonge leeftijd –verzoeker is 29 jaar oud op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing – en de goede gezondheid waarin hij verkeert, elementen die alle blijken uit de bestreden beslissing en die de verzoekende partij niet betwist, acht de

Raad het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een terugkeer naar het land van herkomst verzoeker geen ernstige schade zal toebrengen.

2.9. Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht "*rekening wordt gehouden met*" de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt echter geen criteria aangaande de sociale, economische en culturele integratie die verweerder ertoe zouden verplichten om alsnog een verblijf toe te staan wanneer niettemin de wettelijke voorwaarden voor beëindiging ervan zijn vervuld. Het blijkt dan ook dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het beëindigen van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie c.q. een Belg, een ruime beoordelingsmarge heeft wat betreft de elementen voorzien in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze ruime beoordelingsbevoegdheid wordt geenszins overschreden door de "*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*" te beoordelen in het licht van de schade die een verwijdering of een terugkeer naar het land van herkomst zou berokkenen. Meer nog, dergelijke beoordeling is in overeenstemming met overweging 23 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, die in België onder meer bij 42quater van de Vreemdelingenwet werd omgezet.

2.10. De vaststelling dat verzoeker gezien zijn leeftijd, gezondheid en opleiding in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld en de vaststelling dat zijn situatie in België niet van aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst hem ernstige schade zou toebrengen, wordt door verzoeker geenszins betwist. Verzoeker toont dan ook niet aan dat in casu niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij de beoordeling van de elementen voorzien in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoeker aan dat de beoordeling van verweerder, die daarenboven blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk zou zijn.

2.11. Het feit dat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift te kennen geeft dat hij van mening is dat hij met de stukken die hij heeft voorgelegd wel aantoonde dat zijn integratie van aard is dat ze het behoud van het verblijfsrecht in België kan rechtvaardigen, betekent nog niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de gegevens van het administratief dossier zou hebben besloten dat de situatie van verzoeker in België niet van die aard is dat de terugkeer naar zijn land van herkomst hem ernstige schade zou toebrengen. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verweerder, maakt immers nog niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenfinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Op grond van de uiteenzetting van verzoeker kan ook niet worden aangenomen dat het door verweerder gevoerde onderzoek naar het bestaan van een gezinscel niet met de nodige zorgvuldigheid werd gevoerd of dat bijkomende onderzoeken zich opdrongen, minstens toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij dit betoog nu hij zelf ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat verder onderzoek gegevens aan het licht zou hebben gebracht die een andere uitkomst tot gevolg had kunnen hebben.

Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin aannemelijk dat de beoordeling inzake de sociale, economische en culturele integratie zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet op een incorrecte feitenfinding zou berusten of kennelijk onredelijk zou zijn.

2.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.14. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 juncto artikel 12 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Verzoeker spreekt één der landstalen, heeft onafgebroken in België gewerkt, zijn familie woont in België, heeft cursussen gevolgd, heeft hier Belgische vrienden. Kortom, zijn hele leven speelt zich in België af.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.15. In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België in de zin dat hij sinds anderhalf jaar in België verblijft en het centrum van zijn sociale en economische belangen thans in België situeert, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620).

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat een beschermenswaardig onderdeel van verzoekers privéleven zou worden geraakt door de bestreden beslissing, dan nog moet worden gesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid is geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten om hem de kans te geven een gezinsleven met zijn echtgenote te ontwikkelen en dat indien deze relatie op korte termijn werd verbroken zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd. De Belgische Staat is niet verplicht om personen die de doelstellingen waarvoor zij tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten niet verwezenlijken, tot een verder verblijf toe te laten. Verweerder vermocht in casu een strikte toepassing van de verblijfsreglementering laten primeren op de particuliere belangen van verzoeker.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Voorts ziet de Raad niet in, en verzoekende partij maakt dit ook op geen enkele manier aannemelijk, hoe de bestreden beslissing haar het recht om te huwen ontzegt. Een schending van artikel 12 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.18. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER